

„Pod kamiónem jsem se setkala s Bohem“

Celia je z Malagy, je jí 20 let a studuje na Navarrské univerzitě. 15. prosince 2017 si šla do univerzitní knihovny zopakovat učivo před svou poslední zkouškou a pak se vrátit na Vánoce domů. Bylo 8:32 ráno, když ji srazil couvající kamión. Málem zemřela. Tato nehoda poznačila její život, ale ne jako neštěstí, ale jako znovuzrození. Událost níže vypráví ona sama.

22.10.2025

15. prosince, brzy zrána, na cestě do knihovny jsem přecházela za nákladním autem, které začalo najednou couvat, porazilo mě a přešlo. Za několik okamžiků se seběhla spousta lidí, nevěřícně se na mě dívali a nevěděli, co dělat. Chtěla jsem vstát a doběhnout do studovny, ale nemohla jsem se hýbat. Nohu jsem měla úplně zkroucenou a zlomenou. Když jsem viděla jejich tváře, věděla jsem, že jsem na tom velmi špatně a začala jsem křičet, aby mě odtamtud vytáhli.

Když přijela záchranka, zeptala jsem se zdravotní sestry, zda budu moci znovu chodit, a ona odpověděla: „To teda ne, máš polámaná záda.“

Začala jsem omdlávat, vyhasínat, ztratila jsem mnoho krve. Ale přes

ten velký neklid, který panoval v autě, já jsem pociťovala obrovský klid. Když jsi mladá, myslíš si, že budeš žít 100 let, že smrt je něco moc vzdáleného. Alespoň já jsem si to myslela. Až v tuto chvíli jsem si uvědomila, že mi život utíká, že umírám.

Mí rodiče, na druhém konci země

Z nemocnice zavolali mé rodiče a oznámili jim, že jsem měla nehodu. Nejprve jim řekli, že jsem si zlomila nohu, a za několik hodin, jak měli více informací, jim znovu volali a přidali další údaje. Cesta vlakem z Marbelli do Pamplony se jim zdála věčná. Byli čím dál nervóznější, zprávy k nim přicházely po kapkách. Říkají, že to bylo, jakoby měli na očích obvaz bránící vidět mou skutečnou situaci. A když dorazili do nemocnice, spadl (obvaz) na zem.

Matka se po příchodu informovala u lékaře a on jí řekl, že v tuto chvíli to

není vůbec důležité, protože se pokoušejí zachránit život její dcery. Dostala dva plastové sáčky: jeden s náramky a druhý s náušnicemi. Otec si myslel, že jim dají třetí se mnou. A byl to vlastně zázrak, že to tak nebylo.

Život z nemocniční postele

22 dní na JIP, čtyři operace a více než 12 zlomenin. Bolest tě naučí dát každou věc na své místo. Některé jsou bezvýznamné, ale tu si jich začneš vážit mnohem více. Například si vzpomínám, že ve chvíli, kdy jsem se ocitla v záchrance, prosila jsem o láhev vody, ale nedali mi ji. Když jsem se vzbudila na pokoji JIP, totéž, a zase nic. Až jednoho dne jsem ji dostala a já ji vnímala jako „LÁHEV VODY“. Je to moc jednoduchá věc, ale jak velkou hodnotu má... A tak to bylo se vším, od toho nejmenšího až k tomu důležitějšímu jako je přátelství nebo moje rodina.

Objevila jsem, jaký význam má „marnit čas“ přemýšlením. Kdo jsi, co máš; reflexe o životě, o kterém jsem nikdy nepřemýšlela a která mě dovedla k lepšímu sebepoznání a stanovila jsem si cíle. Cíle, kterými žiji. Naučila jsem se hledět kupředu a vidět, že je spousta mně podobných lidí, často v situacích ještě horších, že jim mohu pomoci a oni mohou pomoci mně. To mě moc uspokojuje. Myslíme si, že život se redukuje na plány a na volný čas. Ale není to tak; život je o tom, že milujeme, sloužíme, těšíme se z něj.

Tři věci začínající písmenem „A“

I když pocházím z křesťanské rodiny, vždycky jsem se dívala na náboženství jako na něco vnucované, mně cizí, nedávalo mi žádný hlubší smysl. Po této nehodě se to změnilo.

Vztah s Bohem je něco velmi osobního. Každý člověk se s ním někdy setká a já jsem se ním setkala

pod kamiónem. Když jsem ležela na zemi, mezi koly, cítila jsem, že mě Bůh podpírá, a začal jsem se modlit. Později v záchrance jsem si uvědomila, že umírám. A tehdy jsem řekla Bohu, že se mu odevzdávám a ať je to, jak On chce, že já chci žít, ale jestli si On přeje, abych zemřela, nic se neděje, pociťovala jsem velký pokoj, v jeho rukou, a smrti jsem se nebála.

Když jsem ležela na pokoji JIP, kaplan z Colegio Mayor, kde bydlím, mě každý den navštěvoval a přinášel mi eucharistii. Když mě propustili a vyšla jsem z nemocnice, uvědomila jsem si, jak moc mi pomohlo, že jsem mohla přijímat, nikdy jsem si toho nevážila.

Nyní chodím na mši každý den, je to pro mě nutnost. Skutečnost, že je to něco, co vychází z mého nitra, ne něco vnějškového, působí, že můj vztah s Bohem je mnohem

intimnější, pevnější než dříve. Nyní se s ním stýkám jako rovný s rovným.

Od té doby se můj život zásadně změnil. Snažím se o tři věci: uctívat (Boha), chválit (všechny lidi, kteří se o mě starají, navštěvují mě a jsou mi nablízku) a děkovat (za všechny velké i malé služby, které mi prokazují).

Mé jizvy jsou upomínkou toho, co jsem

Jestliže prvním zázrakem bylo přežití, druhým je, že nemám žádné následky, ani berle. Uzdravila jsem se tak rychle, že jsem dokonce mohla tohoto června odcestovat s přáteli z univerzity do Tel Avivu, jako cena v soutěži pro podnikatele a inovátory.

Život je dar, který nám nepatří. Proto je třeba ho žít, každý okamžik, s nasazením, protože nevíme, jak dlouho budeme žít. Kdo by mi tak

mohl říci, že mě na univerzitě srazí nákladní auto! Bylo to něco nemyslitelného, ale stalo se. Nejsem ráda, že se mi to stalo, ale děkuji Bohu, co jsem se díky této nehodě naučila.

Existuje japonská tradice zvaná Kintsugi, spočívá v opravování rozbitých keramických váz pomocí zlata. Zlomeniny jsou cennější, je za nimi historie, minulost. A to jsou mé jizvy. A nakonec tato minulost utváří mě samotnou a dělá mě tím, kým jsem, jaká jsem. Jako porcelánová váza, která spadne na zem, já se rozbila na kousky a z každé mé jizvy jsem se znovuzrodila.